

24 contes

Tothom té dret a l'existència en aquests contes: els pastors de l'estepa, els mariners a alta mar, els fútils, els pedants, la canalla que rep, les noies que presenten la felicitat, els amants que comencen o acaben, el metge i la seva passió de salvar, l'infant que veu i no parla... I la llum, i l'hivern, i un dia que passa, i la vida sencera que ja ha passat. Són vint-i-quatre contes que ha triat i traduït Arnau Barios: un gran viatge a través de l'obra de Txékhov, el mestre de la transparència.

“No hi ha ara mateix a les llibreries un volum que contingui tantes obres mestres. Els 24 contes poden llegir-se l'un darrere l'altre com una novel·la que explica l'expansió d'una intel·ligència literària, o com Txékhov va anar convertint-se en el millor contista de la història.” Toni Sala a Núvol

Anton Txékhov

Va nèixer a Taganrog, a la Rússia meridional, el gener de 1860, i va morir de tuberculosi al balneari de Badenweiler, Alemanya, el juliol de 1904.

La seua carrera com a dramaturg va donar quatre obres clàssiques del teatre, mentre que els seus millors contes són molt estimats per escriptors i crítics.

Va practicar la medicina durant gran part de la seua carrera literària: «La medicina és la meua legítima esposa», va dir, «i la literatura la meua amant».

Al principi, Txékhov escrivia històries només per diners, però a mesura que la seua ambició artística va anar creixent, va fer innovacions formals que han influït en l'evolució del conte modern. La seua originalitat consisteix en un primerenc ús de la tècnica del corrent de consciència, posteriorment emprada per Virginia Woolf i altres modernistes, combinada amb el rebuig de la finalitat moral de l'estructura tradicional de la narració. No va excusar-se per les dificultats a què sotmetia els lectors, insistint que el paper d'un artista era plantejar preguntes, no contestar-les.